

Boek 4.

De blauwe Ridder.

+ De gijzeling op de Handelsroute +

Hoofdstuk 1 – Onrust op de Handelsroute.

De grote zaal van het koninklijk kasteel was gevuld met het zachte gekraak van brandende haardvuren. Buiten blies een frisse herfstwind door de bomen en liet gekleurde bladeren over de binnenplaats dansen.

Thomas stond naast een van de hoge ramen en keek naar buiten. Sinds hij schildknaap van de koning was geweest en later tot ridder was geslagen, had hij veel geleerd. Toch voelde hij dat er steeds nieuwe uitdagingen op hem wachtten.

Plotseling zwaaiden de deuren van de troonzaal open.

Twee wachters kwamen naar binnen, gevolgd door een man met een gescheurde mantel. Zijn gezicht zat onder de modder en zijn laarzen waren versleten door een lange reis.

De man zakte uitgeput op een knie.

"Majesteit," hijgde hij. "Er is iets vreselijks gebeurd op de handelsroute door het herfstbos."

De zaal werd onmiddellijk stil.

De koning stond op van zijn troon. "Vertel."

"Een grote groep kooplieden is aangevallen door struikrovers. Hun wagens zijn geplunderd en de meeste kooplieden zijn gevangengenomen. De rovers houden hen ergens verborgen in het bos."

Een geschrokken gemompel ging door de zaal.

De handelsroute was van groot belang voor het koninkrijk. Dagelijks reisden handelaren erover om voedsel, stoffen, gereedschappen en andere goederen naar de steden te brengen.

"Hoeveel gevangenen zijn er?" vroeg de koning ernstig.

"Minstens twintig," antwoordde de man. "Misschien meer."

Thomas voelde een knoop in zijn maag ontstaan.

"En de rovers?" vroeg een raadsheer.

De boodschapper slikte.

"Ze eisen een enorme zak goud. Als ze het niet krijgen, dreigen ze de gevangenen nooit meer vrij te laten."

Een koude stilte viel over de zaal.

Thomas keek naar de koning en zag direct dat dit geen gewone opdracht zou worden. Er stond veel meer op het spel dan alleen goud. Hier zouden moed, verstand en leiderschap nodig zijn.

Hoofdstuk 2 – De Opdracht van de Koning.

De stilte in de troonzaal bleef nog enkele ogenblikken hangen nadat de boodschapper zijn verhaal had verteld. Niemand sprak. Zelfs de raadsheren, die normaal overal een mening over hadden, leken niet goed te weten wat ze moesten zeggen. De koning keek ernstig naar de kaart van het koninkrijk die op de grote tafel lag. "Als deze handelsroute gesloten blijft," zei hij uiteindelijk, "zullen steden zonder voorraden komen te zitten. De prijzen stijgen dan snel en veel mensen zullen daaronder lijden." Een van de edelen stapte naar voren.

"Majesteit, misschien kunnen we het gevraagde losgeld betalen. Dan zijn de kooplieden snel weer vrij."

Direct klonken enkele instemmende geluiden.

Maar de koning schudde zijn hoofd.

"Nee."

Zijn stem galmde door de zaal.

"Als wij betalen, zullen andere rovers hetzelfde doen. Dan kopen we misschien vandaag vrede, maar morgen ontstaat er een groter probleem." Thomas begreep wat de koning bedoelde. Tijdens zijn jaren op straat had hij geleerd dat toegeven aan afpersers vaak alleen maar meer problemen veroorzaakte.

De koning draaide zich naar hem om. "Thomas, kom naar voren."

Hij liep door de zaal en knielde voor de troon.

"Uwe Majesteit."

"Ik heb een taak voor je."

Alle ogen waren op hem gericht.

"Deze missie vraagt om meer dan kracht alleen. De rovers verschuilen zich in een dicht herfstbos. Een groot leger zou al van ver worden gezien."

De koning zweeg even.

"Jij hebt iets wat veel van mijn ridders niet hebben. Je hebt geleerd te overleven op straat. Je weet hoe je ongezien kunt bewegen, hoe je moet observeren en hoe je geduldig moet wachten op het juiste moment."

Thomas voelde zijn hart sneller kloppen.

"Ik wil dat jij de gevangenen vindt en terugbrengt."

Onmiddellijk ontstond er geroezemoes in de zaal.

Hoewel Thomas inmiddels een ridder van eenentwintig jaar was, keken sommige edelen nog steeds verbaasd op. Voor hen bleef hij de voormalige straatjongen uit de sloppenwijk. Een opdracht van deze omvang werd normaal gesproken gegeven aan veel oudere bevelhebbers.

Maar de koning trok zich niets aan van hun blikken.

Hij vertrouwde Thomas.

Thomas keek de koning recht aan.

"Ik zal hen terugbrengen, Majesteit."

De koning knikte tevreden.

"Dan vertrek je morgenochtend. Kies zelf de mensen die je nodig hebt. Vanaf dit moment leid jij deze missie."

Voor het eerst voelde Thomas de volledige verantwoordelijkheid van een ridder en leider op zijn schouders rusten. Het lot van meer dan twintig gevangenen lag nu in zijn handen. Zijn grootste uitdaging was begonnen.